

δρμητικό, σάν αιματηρή θύελλα πέρασε επάνω από τή μνήμη μου και ή προσευχή του μουεζίνη έσθησε.

Ή φωνή σου γλυκειά, παθητικιά, σάν τὸ αεράκι τοῦ Ἀπρίλη πεῦρ· χεται από ανθοσπαρμένο κήπο, είχε υποτάξει τὸ πλῆθος και τοῦ κρατοῦσε ασφυχτικά τήν αναπνοή.

Κ' ἐγώ, μονάχα ἐγώ, σ' ὄλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ἀντίς χειροκροτήματα, δάκρυα ἔδωτα θυσία ἱερή στην τέχνη σου. Γιατί μονάχα ἐγώ, ἐγώ, πού σ' ἀγαπῶ ἀληθινά, ἔνοιωσα τήν τρικυμία και τὸ φτερούγισμα τῆς τέχνης σου, ἐγώ σέβλεπα σάν ἄλλη Ἴφιγένεια επάνω στοῦ βωμὸ τῆς τέχνης, ἀγκαλιασμένη με τοὺς Θεοὺς τῆς Ἀρμονίας, νικήτρα μάγισσα, γλυκόλαλο ἀηδόνη.

Ὡ' μελαψὲ μουεζίνη, σὲ χαιρετῶ για πάντα, ἀνοίγω τήν ψυχὴ και τὰ φτερά μου σὲ νέες θρησκείες, θὶ προσευχηθῶ σὲ νέους ναοὺς.....

MIX. A. ΡΟΛΛΣ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τοῦ πλοίου τὴ σκάλα ἀργά, θλιμμένη ἀνέβαινες,
Σάν ἔφευγες για τ' ἄχαρα τὰ ξένα,
Κι ὄλο σὲ μένα ἐγύριζες τὰ μάτια σου,
Στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ, τὰ βουρκωμένα.

Κι ἀνέμιζες τὸ κάτασπρο μαντήλι σου,
Κι ὡς τῶβλεπα, γλυκύτατο κοράσι,
Ἔλεα στοῦ νοῦ, πὼς κάποιο ἀκόμα ἐγύρευες
Κρυφὸ νὰ πῆς, πού τῶχες πρὶν ξεχάσει.

Τὸ πλοῖο ἀργὰ χανότανε στοῦ πέλαγος,
Κάμπο γλαυκὸ μ' ἄσπρα κοπάδια πλῆθος,
Και πόσες ἀγριες τρικυμίες, σκεφτόμουνε,
Βαθειὰ στοῦ ἀνήσυχό του κρύβει στήθος.

Κι ὅταν τὸ πλοῖο ἐχάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μου,
Ἔνοιωσα τότε μόνο πικραμένα,
Πὼς πλοῖο μέσα σὲ πέλαος ἀγριο θάτανε
Ἡ νέα μου ἢ ζωή, μακριὰ ἀπὸ Σένα.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ